

РЕШЕНИЕ

№ 38673

гр. София, 20.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 23.05.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **2632** по описа за **2025** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано е по жалба на юрк. Б. Е. – Г., като пълномощник на ДИРЕКТОРА на Агенцията за държавна финансова инспекция (АДФИ), срещу РЕШЕНИЕ №369/29.01.2025г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 18^{-ти} състав по н.а.х. дело №17809/2023г.
Касаторът претендира за неправилност на обжалвания съдебен акт, като постановен при допуснати съществени процесуални нарушения и в противоречие с приложимия материален закон. Поддържа, че в случая приложима е била санкционната норма на чл.256, ал.2 от Закона за обществените поръчки (ЗОП), действаща към датата на извършване на нарушението. Оспорва извода на първостепенния съд, че административно-наказателна отговорност може да се търси единствено за поведение към момента когато е следвало да бъде определена съответната прогнозна стойност. Според него релевантният момент към който възниква административно-нокозотелната отговорност е този, в който се достига или се надвишава минималният стойностен праг по чл.20, ал.3 ЗОП. При това намира за погрешни изводите на първостепенния съд относно началната дата на нарушението. Претендира, че нарушението е било безспорно установено, а Актът за установяване на административно нарушение (АУАН) и издаденото въз основа на него Наказателно постановление (НП) не страдат от пороци, заради които последното да бъде отменено. Чрез процесуалния си представител юрк. Е. – Г. моли съда да отмени обжалваното съдебно решение и вместо него по същество на спора да потвърди НП №11-01-495/18.10.2023г., издадено от директора на АДФИ. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско

възнаграждение. Еwentуално прави възражение за прекомерност на заплатеното от ответника адвокатско възнаграждение и моли съда да присъди по-нисък размер на разноските в тази част.

Ответникът - В. С. В., оспорва касационната жалба. В писмен отговор от 18.03.2025г. и чрез процесуалния си представител адв. Б. А. поддържа, че обжалваният съдебен акт е правилен и не са налице сочените касационни основания за неговата отмяна.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор К. от Софийска градска прокуратура (СГП), дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА, но по съображения, различни от сочените в нея.

С НП №11-01-495/18.10.2023г., на основание чл.256, ал.2 във вр. с чл.261, ал.2 ЗОП, на В. С. В. - директор на Народен театър „И. В.“, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 576.27 (петстотин седемдесет и шест и 0.27) лева за нарушение на чл.17, ал.1 във вр. с чл.20, ал.3, т.2 и чл.3, ал.1, т.2 ЗОП.

С процесния съдебен акт е ОТМЕНЕНО НП №11-01-495/18.10.2023г.

За да постанови този правен резултат решаващият състав на СРС лаконично е посочил, че отговорност на жалбоподателя за непровеждане на предвидена в ЗОП процедура, въпреки надвишаването на сочения в НП стойностен праг, е можело да бъде търсена единствено за поведение към момента когато е следвало да бъде определена съответната прогнозна стойност – моментът, в който възложителят следва да извърши преценка дали и каква процедура по възлагане да приложи, бидейки задължен и във връзка с правилното прогнозиране, а не в бъдещ момент. Според СРС това е логиката на законова уредба по ЗОП свързана с прогнозната стойност и нейното определяне. От последното е направил извод, че материалният закон е приложен неправилно и на основание чл.63, ал.3, т.1 във вр. с ал.2, т.1 и чл.58д, т.1 ЗАНН, е отменил НП №11-01-495/18.10.2023г.

Настоящият решаващ състав приема, че съдебното решение е постановено при допуснати съществени процесуални нарушения, необосновано е, а от там и неправилно. Липсват каквито и да е фактически констатации от които да се направят изводи за приложението на материалния закон. Това е пречка за касационната инстанция да извърши контрол за материална законосъобразност на проверявания съдебен акт. В мотивите на съдебното решение липсва обсъждане на доказателствата събрани в административно-наказателното и в съдебното производство, както и на доводите и възраженията на жалбоподателя В.. Първостепенният съд не е извършил собствен анализ на представените от страните доказателства и проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК. Съдът не е изяснил всички факти и обстоятелства от значение за спора, въпреки служебното начало в административния процес.

Касационният съд като контролна инстанция е обвързан от фактическите констатации на предходната инстанция и не може да навлиза по същество в материалноправния спор. Той не е снабден с правомощията на първата инстанция за провеждане на състезателно производство, гарантиращо установяването на истината за материалния въпрос. Същият може обаче да следи дали фактическите изводи на първоинстанционния съд не нарушават законите на мисленето, дали са изложени последователни и логични съждения относно фактите по делото.

Съгласно нормата на чл.256, ал.2 ЗОП (в редакцията към момента на извършване на деянието)

възложител, който възложи обществена поръчка, като сключи договор или извърши разходи или поеме задължение за извършване на разходи, с което се достига или надвишава минималния стойностен праг по чл.20, ал.3, без да приложи предвидения в закона ред за възлагане на обществената поръчка съобразно стойността на поръчката при наличие на основания за това, се наказва с глоба в размер 1 на сто от стойността на сключения договор с включен ДДС, а когато няма писмен договор – от извършения разход или от поетото задължение за извършване на разход, но не повече от 10 000 лв.

Анализът на разпоредбата във връзка с глава IV от ЗОП налага извод, че отговорността се ангажира при реално достигане или надвишаване на стойностния праг, а не на етап прогнозиране. По същество самата отговорност на касационният ответник е ангажирана за това, че при достигане или надвишаване на определени стойности е следвало да приложи друг ред. Ето защо настоящият касационен състав не споделя тълкуването на закона от страна на СРС. Решение №369/29.01.2025г. по н.а.х. дело №17809/2024г. следва да бъде отменено, а делото върнато за ново разглеждане, в хода на което да бъдат ясно установени релевантните факти и обстоятелства, както и да бъдат изведени правни изводи, които касационната инстанция да може да провери.

При този изход на спора, по исканията за присъждане на разноски следва да се произнесе първостепенният съд при новото разглеждане на делото на основание чл.226, ал.3 АПК.

Така мотивиран и на основание чл.222, ал.2 АПК, Административен съд София-град, III^{-ти} касационен състав,

РЕШИ

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ №369/29.01.2025г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 18^{-ти} състав по н.а.х. дело №17809/2023г.

ВРЪЩА делото на същият съд, в друг състав за ново произнасяне, съобразно мотивите на настоящото решение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.